

STEČAJNA UPRAVITELJICA
Renata Plešnar

HR – 10 000 ZAGREB, Kraljevec II. 29
Tel: ++385 (0) 1 48 81 577

e-mail: renata@odvjetnica-plesnar.hr

TRGOVAČKOM SUDU U ZAGREBU
za
VISOKI TRGOVAČKI SUD RH

P-1399/2024

TUŽITELJ: NATURA BIO EKO j.d.o.o. u stečaju, Špičkovina 75, Špičkovina,
49210 Zabok, OIB: 94398015307, koje zastupa stečajna upraviteljica Renata
Plešnar iz Zagreba, Kraljevec II. 29

TUŽENICA: NATALIJA LEŠKO iz Špičkove, Špičkovina 75, OIB: 12207140696, koju
zastupa odvjetnik Ivan Zubić iz Krapine, Zagrebačka cesta 43.

ŽALBA

Protiv presude br. P-1399/2024
od 28. studenog 2024.

Tužitelj je dana 28.11.2024. zaprimio presudu broj P-1399/2024 od 28. studenog 2024. te istu pobija ovom žalbom zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava, bitne povrede odredaba parničnog postupka i odluke o troškovima.

Pobijanom presudom odbijen je u cijelosti tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 26.043,20 € s zateznim kamatama na iznos od: 23.676,20 € od 30. travnja 2024. do isplate i na iznos od 2.367,62 € od 27. lipnja 2024. do isplate i zahtjev za naknadu troškova postupka, kao neosnovan.

U obrazloženju presude navodi se kako je tužitelj kao stečajni dužnik podnio tužbu protiv tuženice (ranije zakonske zastupnice dužnika) iz razloga što je ista nakon otvaranja stečajnog postupka obavljala ugostiteljsku djelatnost.

Pogrešno sud navodi da je tužitelj u tužbi naveo ...da tuženica tvrtkom tužitelja i dalje obavlja ugostiteljsku djelatnost... Tužitelj je u tužbi naveo kako je tužena bez znanja stečajne upraviteljice poslovala u Varaždinu u ime i za račun stečajnog dužnika i izdavala račune, primljeni novac nije polagala na račun društva, niti je obračunala i uplatila PDV. Nekoliko redaka dalje sud navodi da je tužitelj od porezne uprave zatražio podatke i dokumentaciju vezano za obavljanje djelatnosti u ime i za račun tužitelja od otvaranja stečaja.

Takvim krivim opisom navoda tužbe sud je počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. jer su navedena utvrđenja u koliziji i čine opis tužbe nerazumljivim.

Ogromna je razlika između tvrdnji da se tuženica koristila tvrtkom (kako netočno navodi sud da bi tužitelj u tužbi tvrdio) i da je tuženica poslovala u ime i za račun tužitelja (kako tužitelj doista u tužbi tvrdi).

Takvom pogrešnom i netočnom interpretacijom navoda tužbe sud je pogrešno primijenio materijalno pravo.

Naime, u odgovoru na tužbu i sama tužena priznaje da je poslovala u ime i za račun stečajnog dužnika, a sve u namjeri kako bi se održalo poslovanje i stekla dobit od koje bi se podmirili vjerovnici. Tužena nije osporila da bi tako ostvarenu dobit zadržala za sebe i da ju nije položila na račun stečajnog dužnika kako bi se namirili vjerovnici (kako sama navodi u odgovoru na tužbu).

Dakle, iz samog odgovora na tužbu proizlazi priznanje same tužene da je neovlašteno obavljala poslovanje u ime i za račun tuženika, kao i da je dobit zadržala za sebe i da nije platila nikakav porez na tu dobit.

Bez obzira na to priznanje, sud je primjenom potpuno pogrešnih odredbi Zakona o obveznim odnosima (čl. 312. ZOO) došao do zaključka da je tužena neovlašteno sklapala ugovore za tužitelja, pa kako tužitelj nije naknadno odobrio ugovor (ni konkludentnim radnjama), po stavu suda, tužitelja ne obvezuje tako sklopljen ugovor.

Primjena čl. 312. ZOO-a u ovom slučaju je potpuno promašena. Naziv tog članka glasi: „**Sklapanje ugovora od strane neovlaštene osobe**“, a ukazuje se da tužena nije sklopila nikakav ugovor, niti je to tvrdio tužitelj, a ni tužena, niti je predmet spora sklapanje nekog ugovora od strane tužene.

I tužitelj i tužena su u tužbi i odgovoru na tužbu tvrdili kako je tužena u ime i za račun tužitelja poslovala, ostvarivala prihod i dobit koje je zadržala za sebe, što tužena nije ni osporila, pa nije jasno kako je sud utvrdio da bi tužena sklapala neki ugovor!??

Poslovanje u tuđe ime i za tuđi račun, a bez odobrenja gospodara posla regulirano je člankom 1128. Zakona o obveznim odnosima, pa je to članak koji je sud u ovom slučaju trebao primijeniti, jer je tužena (kako je i sama priznala) poslovala u ime i za račun stečajnog dužnika, a očito u namjeri da za sebe zadrži postignute koristi. Primjenom tog članka tužena je bila dužna na zahtjev gospodara posla (ovdje tužitelja, koji je tuženo zahtjev i uputio) položiti račun kao poslovođa bez naloga i predati mu sve postignute koristi. Čak i ako gospodar posla naknadno odobri ono što je izvršeno, poslovođa bez naloga smatra se nalogoprincem (čl.1129.), pa je opet dužan kao nalogoprimec sve koristi predati nalogodavcu.

Promašena su i sva daljnja utvrđenja suda da tužena poslovanjem nije stvarala nikakve obaveze za tužitelja, jer sud nije uzeo u obzir činjenicu da je tužena račune izdane u ime i za račun tužitelja fiskalizirala, čime je stvorila obveze za tužitelja u sustavu porezne uprave. To znači da samim činom fiskalizacije tužena bila obvezna položiti novac na račun tužitelja, knjigovodstveno prikazati te račune kao prihod. Zakon o fiskalizaciji: Čl. 2. st.1. t. 1. propisuje: *Fiskalizacija u prometu gotovinom je skup mjera koju provode obveznici fiskalizacije, kako bi se omogućio efikasan nadzor ostvarenog prometa u gotovini.* Članak 28. St. 4. istog zakona propisuje: *(4) Obveznik fiskalizacije je dužan gotov novac, iznad visine određenog blagajničkog maksimuma temeljem članka 29. ovoga Zakona, primljen tijekom dana po bilo kojoj osnovi uplatiti na svoj račun otvoren kod banke istog dana, a najkasnije idućeg radnog dana.*

Dakle, sud je propustio utvrditi da tužena nije polagala novac (koji je uzela i za koji je izdala fiskalne račune i time stvorila za tužitelja obvezu plaćanja poreza na dobit) na račun stečajnog dužnika – ovdje tužitelja, iako je u odgovoru na tužbu tvrdila da joj je to bila namjera.

Kako je taj novac u stvari imovina tužitelja (stečajnog dužnika), nije u pravu sud kada tumači da ta imovina (novac) nije neosnovano prešla u imovinu tužene, jer je radnjama tužene kao poslovođe bez naloga stvorena imovina koja je imovina tužitelja, pa nema nikakve pravne osnove da ta imovina ostane kod tužene i ista ju je dužna predati tužitelju kao i nadoknaditi mu nastalu štetu.

Slijedom svega navedenog tužitelj predlaže da sud usvoji ovu žalbu i preinači pobijanu presudu na način da usvoji tužbeni zahtjev u cijelosti i dosudi tužitelju parnični trošak.

U Zagrebu, 12.12.2024.

Za tužitelja
Stečajna upraviteljica:

Renata
Plešnar

Digitally signed
by Renata Plešnar
Date: 2024.12.12
18:23:02 +01'00'

